

1. Sötét árnyak

2024. május 24.

Stjerne városa (Bergen mellett), Norvég Királyság

Sonja Sommerland padlógázzal hajtott a Városi Kórház felé. Az épület előtti parkolóban nem volt hely, így kénytelen volt a szomszéd utcában, egy kis vegyeskereskedés előtt megállni.

Az eső szakadt, de ő nem törődött vele, a hóna alá csapta a táskáját, és rohant, ahogy bírt. Délután három óra volt, de a viharfelhőktől úgy tűnt, mintha este lenne. A göröngyös betonon egyre nagyobb tócsák nőttek, összefröcskölték a farmerjét, ahogy tornacipőjével beléjük toccsant.

Inge mama infarktust kapott – hallotta újra és újra Mr. Nystrom, a rendőrfőnök hangját a fejében, és a szívét összeszorította a félelem.

Nem történhet semmi baj! – győzködte magát. *Nem halt meg! A mentő időben odaért. Minden rendben lesz!*

Zihálva kaptatott fel a főbejárathoz vezető lépcsőn, és berontott az üvegajtón. Az arca kivörösödött a futástól, alig

kapott levegőt, de nem volt ideje magával törődni.

– Kérem, merre találok a sürgősségit? – fordult a fal mellett ácsorgó biztonsági őrhöz.

– Ott balra, aztán a folyosó végén jobbra – biccentett az unottan, majd a lány után kiabált. – De nagyon sokan vannak. Ha nagy a baj, szóljon inkább a recepción a mentősöknek!

Sonja továbbszáguldott, amíg meglátta a jókora táblát a duplaszárnyú ajtó felett: „Sürgősségi osztály”.

Lendületesen benyitott, ám az elé táruul látványtól a földbe gyökerezett a lába. A váróterem zsúfolásig telt, a betegfelvételi ablaknál kígyózó sor állt.

– Istenem! – nyögött fel. – Éjfélíg sem kerülök sorra!

Nem volt mit tenni. A váróban láztól csillogó szemű gyerekek, véres fejű felnőttek, erőtlen öregek és hüppögő nők ültek.

Senki sem jókedvében van itt... – gondolta Sonja, és a sor végére állt. A pulcsiját derekára kötötte, és igyekezett nyugodtabban lélegezni, míg a szíve végre kissé lecsillapodott.

A helyiségben hőség és levegőtlenység volt, nehéz szag járta át a teret. Nyomasztó volt, akárcsak a sok elkeseredett arc látványa, s a csöndben bujkáló félelem. Mert mindenki félt. Mindannyian az orvosok megnyugtató szavaira vártak, és a pillanat után sóvárogtak, amikor a kórház ajtaján kilépve végre hazamehetnek.

A percek csigalassúsággal peregtek. Sonja nagyot sóhajtvá követte az előtte csoszogó nénikét, aki néha a váróterem felé sandított, és bátorságra buzdító mosolyt küldött az őt néző, fakó arcú, töpörödött apóka felé.

Sonja fekete hosszú hajából esőlé csorgott, a cseppek ütemesen koppantak a szürke linóleumon. A lány azonban

egyre csak az üveglakot leste, és arra gondolt, amíg sorban áll, egy emelettel feljebb a nagyi talán az életéért küzd.

De nem! A nagyi még fiatal. Nem lesz semmi baj! – kántálta magában, és próbált megnyugodni.

Végre az ablakhoz ért. Reszkető kézzel toltá be az igazolványát a résen.

– Inge Klavik unokája vagyok. A rendőrfőnök úr szerint ide szállították be a nagymamámat.

Az ablak mögött ülő nő a szemüvege fölött ránézett, majd hümmögve a monitor felé fordult, és az ujjai megindultak a klaviatúrán.

– Igen, meg is van. Mrs. Klavik a D-épületben, a második emeleti intenzív osztályon van. Beszéljen az osztályos orvossal, hogy látogatható állapotban van-e a nagymamája!

– Köszönöm! – bólintott a lány, és elindult a kórház különböző szárnyait összekötő folyosó felé. A tornacipője nagyokat cuppant az esőléttől a sötét linóleumon. A vihartól a falon lévő lámpák fénye meg-megrebbent, s odakint sötétkékre váltott az ég.

Végre megtalálta az intenzív osztályt, ám a nővérpultnál senkit sem talált. Csend volt, ijesztő csend. A levegőben fertőtlenítőszag terjengett, az ajtók mögül műszerek halk pittyegése hallatszott.

Sonja egyik lábáról a másikra állt, és tanácstalanul lesett az orvosi szoba ajtaja felé. Végül odament, és határozottan bekopogott.

– Miben segíthetek? – hallatszott egy hang odabentről, majd egy enyhén kopaszodó, kerek szemüveget viselő férfi jött elő.

– A nagymamámat ma délután hozták be. Inge Klavik a neve.

– Igen. Az infarktosus hölgy – hümmögött az orvos. Le sem tagadhatta volna, mennyire fáradt. A szeme alatt mély árkok feketéllettek, az arca gyűrött volt.

– Bemehetnék hozzá, kérem?

– Nincs magánál. Nem tud vele beszélni.

Sonja elkeseredetten nézett a férfira.

– Doktor úr... Nagyon szépen kérem! – a hangja elvékonyodott, ahogy visszanyelte a könnyeit. – A szüleim meghaltak. A nagyfi nevel kiskorom óta. Nekem csak ő van!

Az orvos csak nézte a bőrig ázott lány ezüstszürke, szomorú szemét, és az ajtófélfának dőlt.

– Jobb lenne, ha most inkább hazamenne, és száraz ruhát húzna, mielőtt megfázik – mormogta fáradtan. – A nagymamája állapota egyelőre stabil. Jöjjön vissza holnap, hátha addigra mi is többet tudunk.

– Nem megyek sehova! Itt maradok – felelte Sonja. A szeme vöröslött, az ajkát összeharapta, ahogy a folyosóra kémlelt, azt latolgatva, vajon melyik szobában lehet a nagyanyja.

– Nem tudom lebeszélni róla?

– Nem.

– Hát jó – dörzsölte meg az arcát nyúzottan a férfi –, vegyen fel egy steril ruhát. A nővérpult melletti kosárban talál magára valót.

Sonja magára kapta a zöld mütősruhát, az arcára húzta a maszkot, és követte az orvost.

A legutolsó szobához értek, ez volt a 206-os kórterem.

Kettő meg hat, az nyolc... – hasított Sonja agyába a felismerés. *Ez egy nyolcas szoba. A végtelen száma...*

– Itt vagyunk – zökkentette ki az orvos hangja a gondola-

taiból. – De kérem, ne maradjon sokáig! Mrs. Klaviknak pihennie kell!

– Rendben! – bólintott a lány, és benyitott a kórterembe. Félhomály volt, így másodpercekbe telt, mire ki tudta venni a középső ágyban fekvő, apró alakot. Odakint villámlott, majd megdörrent az ég, Sonja összerezzen. Inge mama arcán oxigénmaszk volt, a mellette lévő állványról infúziós csövek tekergettek a kézfejébe. A mellkasa szelíden megemelkedett, majd lesüllyedt, majd újra fel és újra le. Kórházi hálóinget viselt, amiben különösen vékonynak tűnt a karja, és még törekenyebbnek a teste.

Sonja torka kiszáradt, ahogy nyelni próbált, és önkéntelenül az idős nő keze felé nyúlt.

– Szörnyen rám ijesztettél, nagy! – motyogta, és hátát adott az égnak, hogy a nagyanyja egyedül van a helyiségben. – Mondtam, hogy ne indulj el ebben a ronda időben a fonalboltba! Megvettem volna neked suli után a motringokat!

Inge mama azonban nem felelt. A szemgödre furcsán beesettnek tűnt, a bőre élettelen, a keze hűvös volt.

Sonja hangja elcsuklott.

– Nagy!... borzasztóan félek... Én nem tudok nélküled élni. Muszáj meggyógyulnod! Még fiatal vagy, és egészséges. Csak a hülye frontoktól lettél rosszul. Hazamegyek, és hozok neked meleg ruhát, újságokat, gyümölcsöt meg pitét, jó?

A csend azonban egyre ijesztőbbre nőtt.

Finoman simogatta a nagymamája kezét, nehogy elmozdítsa az infúziót, amikor hirtelen felvilljogott a szívmonitor.

Sonja felugrott, és a falnak tántorodott. Sikítani akart, segítséget hívni, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. A szobába

eközben nővérek és orvosok sereglettek, és kitessékelték a lányt.

– Mi... történt? – hebegte, miközben úgy érezte, megsüketül a saját szívdobogásától.

– Nincs pulzus! – harsogta valaki. – Újraélesztés indul! Gyerünk, gyerünk! Igyekezzenek!

Sonja belekapaszkodott a folyosó korlátjába. Mindene re-megett. Úgy érezte, papírból vannak a lábai.

– Kisasszony! – fogta meg valaki a karját. – Ne ácsorogjon itt! Rossz színben van... Jöjjön, üljön le a váróban!

Egy kerek arcú, őszes hajú ápolónő nézett rá.

– A nagymamám... – motyogta erőtlenül.

– Tudom, kedvesem. Nyugodjon meg! Minden rendben lesz!

Sonja engedelmesen követte a nőt, aki egy fotelhez vezette, majd egy pohár vizet nyomott a kezébe.

– Itt leszek a pultnál. Azonnal szólok, ha megtudok valamit a nagymamájáról!

– Köszönöm.

Az idő megállt, Sonja szívét pedig eltöltötte a rettegés.

Istenem... – suttogta magában. Istenem, mondd, hol vagy? Nem érzek... Semmit nem érzek, csak félelmet. Ugye nem teszed ezt meg velem? Még nem készültem fel... Nem tudom engedni a nagyit. Kérlek, Istenem, ne vedd el tőlem! Még olyan sok szép évünk lehetne együtt. A nagyi még fiatal. Kérlek, adj nekünk még egy kis időt! Engedd, hogy vele maradhassak!

A suttogását azonban elnyomta az odakint tomboló vihar robaja, és ő egyre csüggedtebbé vált.

Majd egy óra is eltelt, mire hangokat hallott a folyosóról, és megjelentek a fehér köpenyesek.

– Mi történt? – kérdezte falfehéren az osztályos orvostól,

amikor az megállt előtte.

– A nagymamájának újabb szívrohama volt. Nehezen tudtuk visszahozni őt.

Sonja szája megremegett.

– De túl fogja élni?

– Ezt csak a Jóisten tudja... Mindent megteszünk érte, de a műszerek szerint a nagymamájának egymás után több kis infarktusa volt. A szíve nagyon gyenge, és rosszul reagál a gyógyszerekre.

A lány vöröslő szemmel nézett az orvosra.

– Miért mondja ezt nekem? Mit jelent mindez?

A férfi nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna.

– Búcsúzzon el tőle!

Sonja szeme hatalmasra tágult. Szóra nyitotta a száját, ám újabb éles vijjogás hasított a csendbe.

– Úristen... nagy! – lódult meg, de a mellette elrohanó nővérek és orvosok elsodorták, majd bevágódott előtte az ajtó.

Odabentről gyors, határozott utasítások, majd fémes csörömpölés és tompa dörrenések hangja szűrődött ki a folyosóra.

– Újra! – hallatszott egy férfi hangja, majd valaki válaszolt.

– Semmi.

Sonja felzokogott.

– Istenem, kérlek, nagyon szépen kérlek, ne tedd ezt velem! – nyögte fuldokolva. – Bocsáss meg minden rosszért, amit ellened vétkeztem! Ígérem, bármit megteszek, és jobb ember leszek, csak ne vedd el őt tőlem!

Az odakint tomboló viharos szél most mintha még haragosabban rázta volna az ablaktáblákat.

Sonja érezte, hogy mindennek vége. A könnyei patakokban folytak végig az arcán, összekulcsolt keze jegesre hűlt. Már nem hallotta az odabent folyó küzdelmet, és nem látta a kórterembe zúduló orvosokat. Kábult fásultsággal nézte a sűrűn szakadó esőcseppeket. De ekkor, mintha a nagy hangját hallotta volna. Egészen közelről szólt hozzá.

Ne haragudj rám, kincsem! Elérkezett az időm... Nagyon szeretlek téged.

Valaki megfogta a karját.

– Kisasszony! Maga Mrs. Klavik hozzátartozója?

Sonja csak bólintani tudott. Remegő kézzel fújta ki az orrát, és a könnyein át nézett az orvos szemébe, de nem értette, mit beszél. Hiába látta a száját, amint szavakat formál, zúgott a füle, és fekete pettyek cikáztak a szeme előtt.

– Nagyon sajnálom – fejezte be a mondandóját az orvos. – Kér esetleg egy nyugtatót?

– Tessék? Nem... Nem kérek semmit.

– Ön a néni egyetlen hozzátartozója? Értesítenünk kell a...

De Sonja képtelen volt tovább hallgatni. Levegőre volt szüksége. Hűvös levegőre és térre, hogy lélegzethez jusson. Nem törődve az orvos együttérző szavaival, felugrott, végigfutott a folyosón, és meg sem állt az utcáig.

A parkoló kocsik közé rohant, és üvöltve zokogott a tomboló viharban. Már nem érezte a bőrét jegesre maró esőt. Egyre csak sírt, és elárvultan vonszolta magát az autósorok között.

Vége, egyedül maradtam – hasított belé a gondolat. Még csak el sem tudtam búcsúzni tőle. Nem mondhattam el neki, mennyire szeretem. És egyáltalán, semmit sem mondhattam... Elpocsékoltam az utolsó percekét.

Bőrig ázva ért az autójához, de csak akkor nyúlt a mobilja után, amikor magára zárta az ajtót. A bátyja számát tárcsázta, aki az első csörgés után felkapta a kagylót.

– Sonja? Mi van veled? Miért nem veszed fel, amikor kereslek? – a mély férfihangban nem titkolt rosszallás csengett.

– Alex...

– Hé, Sonja, mi a baj? Te sírsz?

– A nagyi meghalt.

– Istenem... Mi történt?

– A szíve. Több infarktust kapott, egymás után. Nem tudták megmenteni.

A vonal végén csend volt, majd a férfi felsóhajtott.

– Hol vagy?

– A kórház előtt. A kocsiban.

– Maradj ott, érted megyek!

– Alex, fázom. Haza akarok menni!

– Nem! Nem akarom, hogy ilyen állapotban vezess! Indítsd be a fűtést! Húsz perc, és odaérek!

– Kérlek, menj be inkább a kórházba, és intézd el, amit kell! Én... képtelen vagyok itt ülni, értsd meg! Hazamegyek – sutogta a lány, és az ülésre dobta a mobilját, majd beindította a motort. Még hallotta, amint a bátyja elfojtva szitkozódni kezd, ezért gyorsan kinyomta a telefont, és elindult hazafelé.

Hazamegyek – gondolta. Az üres házba, ahová a nagyi többé sosem tér már vissza. Oda, ahol néhány órával ezelőtt még együtt teáztunk és nevettünk a reggeli rádióműsoron... Fel lehet ezt fogni, egyáltalán?

Hunyorogva nézett ki a szélvédőn, amikor rájött, hogy nem indította be az ablaktörlőt, ezért nem lát át a vizes üvegen.

Lassan gázt adott, majd kikanyarodott a főútra. Szerencsére kicsi volt a forgalom, így hamarosan a kertváros szélén álló házukhoz ért, és leparkolt.

Fásultan csoszogott a verandára, és a zárba illesztette a kulcsát. Erőt kellett vennie magán, hogy ne kiabáljon be a hallba.

– Nagyi, megjöttem!

De hát mi értelme lett volna?

A nagyi elment.

Mindörökre.

A zár tompán kattant, ő pedig belépett a házba. A hall fájdalmasan hűvösnek és üresnek tűnt.

Nem kapcsolta fel a lámpát. Ledobta a táskáját, és egyenesen a konyhába ment. A bárszekrényhez sietett. A legelső polcon tartotta a nagyi a vodkát, amit jókedvűen iszogatot a barátnőivel a hétvégi bridzspartikon.

Kártyaparti sem lesz többé.

Se nevetés, se fahéjillatú kalács.

Megmarkolta az üveg nyakát, és az emeletre ment. A szobájába érve bekapcsolta a laptopját, rákattintott a kedvenc Imagine Dragons albumára, és felhangosította a zenét.

Meghúzta az üveget, és megállt az asztal előtt. A vodka marta, égette a torkát, de nem érdekelte. Újra ivott, és a tüzes ital mintha tompította volna a lelkében égő fájdalmat.

Mégsem volt elég.

Kellett még valami.

A tetőtéri szobába ment, ahol az anyja régi íróasztala állt. A legfelső fiókba kotort, és megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor az ujjai egy cigarettás dobozhoz értek.

Kivett egy szál cigit, és rágyújtott. Mélyen magába szívta

a füstöt, és fennhangon megszólalt.

– Nem érdemeltem meg, hogy ez történjen velem. Hallotok?

A plafonra nézett, mintha a vaskos tetőgerendákon át az égbe láthatna.

Kibuggyantak a könnyei, de dühösen letörölte az arcát, és nagyot kortyolt az italból.

– Sokkal szemetebb emberek vannak nálam a világon, mégis én szenvedek. Hát mire jó ez?? – kiabálta most már haragosan. – Miért én? Mit vétettem én ellenetek?

Összekoccant a foga a hidegtől, noha a belsőjét heves tűz égette. Rájött, hogy a jegesre ázott ruháitól fázik, ezért a fürdőszobába ment, és kinyitotta a zuhanyt. A forró víz jólesően melengette a hátát, de az erős vízszugár eláztatta a cigijét. A tükörhöz vágta a csikket, majd a falnak dőlt, és hagyta, hogy a fejére csurogjanak a forró vízcseppek. Nagyokat kortyolt az üvegből, és lassan lecsúszott a földre. A hátát a csempeének támasztotta, és csak ivott, ameddig úgy érezte, nem kínozza már a mellkasát átjáró kín.

Sonja végre megnyugodott. Hosszú szempillái lecsukódtak, az ujjai közül a zuhanytálcára gördült a vodkás üveg, ő pedig mély álomba szenderült.

Álmában pedig minden szép és jó volt. A nap hétágra sütött, ő pedig a kerti hintában ülve hallgatta a nagyit.

Inge mama egy fonott fotelben ült, és egy kötött mellénnyel bíbelődött, miközben egyre csak arról mesélt, hogyan ismerkedett meg anno a férjével, Sonja nagyjával.

– Nagyi, jó szűk legyen az a mellény, jó? – bökött felé az unokája, s felnevetett a nagyanyja tekintetét látva. – Tudod, szeretem, ha rám simul. Jól fog állni a blúzaimhoz.

– A kevesebb több, édesem – hümmögte a nagy, de azért szűkebbre vette a mellény derékrészét. – Neked egy zsákban is jó alakod van. Miért kell búvárruhában járnod?

Sonja felkacagott.

– Miért, te búvárruhának látod ezt a mellényt?

– Hát, ahogy majd rád tapad, olyan lesz. Nem lenne jobb lezserebben?

– Majd ha nyugdíjas leszek, nagy.

Inge mama is felnevetett.

– Ejj-ejj, elrontottalak téged, te lány. Még hogy nyugdíjas. Miért, én talán nem öltözöm jól?

– De, nagy. Jól öltözöl – lépett hozzá Sonja, és megsókolta a haját. – Csak nem hordasz sztreccs cuccokat. Pedig ha hordnál, még menőbb lennél!

– Persze. Elszállítanának a diliházba – kacsintott az unokájára, majd felállt, és letette a kötését. – Iszunk egy kis karamellás teát? Van hozzá házi tejszínem.

– Nem is kérdés! – bólintott az unokája, és belekarolt a nagy puha karjába. Bár még a kertben voltak, érezte a gőzölgő ital édes illatát, és az ízét.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és a simogató napsugarak felé fordította az arcát.

– Milyen jó itt... – suttopta.

Ezalatt a hallon bakancsos léptek dübörögtek végig, majd hirtelen felkiáltott valaki.

– Sonja? Merre vagy?

Alex Sommerland volt az, a lány hét évvel idősebb bátyja, aki aggódva sietett az emeletre.

– Zuhanyozol? Sonja, válaszolj! – kiabált be a fürdőszobába

nyíló ajtó résén át, de amikor senki nem felelt, egyszerűen besétált.

– A rohadt életbe! – mordult fel, amikor meglátta a hűgát, amint talpig ruhában, egy vodkás üveg társaságában a csempének dőlve alszik, miközben a zuhanyrózsából megállás nélkül perreg rá a víz.

– Sonja! Sonja! Térj magadhoz! – rázta meg a vállát, ám az oldalra dőlt. – Te jó ég, mit műveltél?

Elzárta a csapot, és a karjába vette a hűgát. A szobába vitte, majd az ágyra fektette, és bebugyolálta egy vastag fürdőlepedőbe. Lehúzta róla a cipőjét, és megpaskolta az arcát.

– Sonja! Nyisd már ki a szemed! Mondd, mennyit ittál? Mennyi volt ebben az üvegben?

– Nem sok – motyogta a lassan ébredező lány.

– Mennyi az a nem sok?

– Nem sok.

A férfi a helyzet drámaisága ellenére felröhögött.

– Sonja, ne bosszants! Mennyit ittál?

– Nem tudom. Két decit? Jól vagyok.

– Aha, látom. No, gyere, ülj fel!

– Nem ülök. Jó így.

– Nem jó. Csurom víz vagy!

– Nem érdekel.

– De engem érdekel! Na, gyere, segíték!

Sonja lassan feltápaszkodott, de amint a bátyja maga felé fordította az arcát, újra sírva fakadt.

– Nem tudtam már beszélni veled. Úgy halt meg, hogy el sem búcsúztam tőled. Képtelen vagyok elhinni, hogy a nagy nincs többé.

Alex szürke szemében fájdalom csillant, ahogy magához ölelte a húgát.

– Elmondhatatlanul sajnálom.

A lány azonban csak zokogott, és a könnyei lassan eláztatták a bátyja pólóját.

– Ne sírj! – morogta az komoran. – Inkább öltözz át, és szedj össze néhány holmit! Mostantól nálam fogsz lakni!

– Nem költözöm hozzád! – hüppögött Sonja.

– Nem kérés volt – felelte Alex, majd kinyitotta a lány szekrényét, és taláломra az ágyra dobált egy csomó ruhát. Aztán felkapott egy sporttáskát, és mindet belegyömösölte. Végül a húga kezébe nyomott egy szürke kapucnis szabadidőruha szettet, és felé bökött. – Öltözz át!

Sonja tudta, hogy kár ellenkeznie, mert végül úgyis az lesz, amit a bátyja akar, így amint magára maradt, megtörölközött és felvette a meleg ruhadarabokat. A hajára egy törölközőt csavart, és vastag zoknit, száraz cipőt húzott. Tántorogva ácsorgott az ablak előtt, és égő szemmel bámult a viharba. Arra gondolt, vége az életének.

– Kész vagy? – szólalt meg a háta mögött a bátyja, majd megfogta Sonja karját, és maga után húzta.

– Ne rángass már... elesek!

– Nem rángatlak. Be vagy rúgva, azért szédülsz ennyire.

– Nem tudok lemenni a lépcsőn – mondta a lány akadozva, és a korlátba kapaszkodott. – Hagyj itt!

– Dehogy hagylak! – rázta meg a fejét a bátyja, és átölelte a derekát. – No, gyere! Egyik lábad a másik után. Ilyen egyszerű az egész.

– Nem akarok veled menni!

– Nem baj. Senkit nem érdekel.

Lassan Alex autójához értek, s miután gondosan becsatolta a hűgát, a férfi is beült, és elindultak. Nem beszélgettek, mindketten a gondolataikba mélyedve bámultak ki az ablakon.

Sonja elaludt.

Néhány órával később arra ébredt, hogy a bátyja erdőszéli bájjának hátsó lakásában, a vendégszobában fekszik. Odakintről elfojtott veszekedés hangja szűrődött felé.

– És meddig fog itt lakni?

– Ameddig akar.

– Ameddig akar??

– Claire, ne ingerelj fel! Ő a húgom. Meghalt a nagyanyánk, aki felnevelte. Mégis, mit vársz tőle? Lakjon egyedül abban a nagy házban? Nézze naphosszat a nagyit ottmaradt cuccait? Nem láttad, milyen állapotban hoztam haza? Még csak húszéves! Mihez kezdene magában?

– Akkor sem a te dolgod őt támogatni!

– Nem? Miért, akkor kié? Már csak én maradtam neki, és én is évek óta külön élek tőle.

– Jó, Alex, nyugodj meg! Csak arra gondoltam, hagynod kéne, hogy Sonja a maga életét élje.

– Te meghülyültél, Claire? Miről beszélsz? A húgom még tanul. Az egyetlen bevétele az a pénz, amit velünk, a hétvégi koncerteken keres. Szerinted az mire elég?

– Hát majd idővel bizonyára lesz valami rendes állása.

– Claire, ne bosszants! Sonja zenész, akárcsak én. Ez az élete. Sosem fog beülni egy hivatalba, hogy fix keresete legyen, kár ezt várnod tőle!

– Akkor miért nem engeded, hogy hétköznapi is veletek

koncertezzen?

– Mert még túl fiatal. Épp elég neki, ha hétvége este éjszakázik.

– Ezért nincs elég pénze...

– Nem baj, nekem van. Megveszek majd mindent, amire szüksége lesz. De mondd, Claire, hogy jön ez most ide? A nagy néhány órája halt meg. A húgom teljesen kikészült. Nem látod, mennyire össze van törve?

– De, látom. És sajnálom a nagymamátokat, de Sonjának ezen akkor is túl kell majd lépnie, és össze kell szednie magát annyira, hogy hazamenjen!

– Na jó, Claire, még egy mondat, és te mész haza! Szállj le a húgomról, rendben? Ha megtudom, hogy kószolgatod, vagy megjegyzéseket teszel rá, nem leszünk jóban!

Sonja kábán tápázkodott fel a kanapéről, és az előszobába lopózott. Bizonytalan volt a járása, így lassan haladt, de eljutott a cipőig. Már épp belebújt volna a sajátjába, amikor Alex lépett ki a nappaliból. Neki is fekete haja és világosszürke szeme volt, ám a lánnyal ellentétben ő magas volt, így amikor a húga felegyenesedett, valósággal fölé tornyosult.

– Te meg mit művelsz?

– Hazamegyek.

Alex felsóhajtott.

– Nem mész sehová!

– Nem akarok a terhetekre lenni – motyogta Sonja, és a bátyja mellett ácsorgó szőke lányra pillantott, aki leplezetlen kíváncsisággal figyelte őket.

– Ne törődj Claire hülye szövegével! Ez az én házam, és azt akarom, hogy itt maradj!

Sonja összetörve nézett rá.

– Rosszul érzem magam – mondta panaszosan, és a falnak dőlt.

– Claire! Kérlek, csinálj valami vacsorát! – szólt a férfi a szőkeségre, majd visszakísérte a hűgát a szobájába. – Feküdj le! Mindjárt eszel egy kicsit, és jobban leszel, rendben?

– Nem úgy vagyok rosszul – suttogta Sonja, és összegömbölyödött a takarón, mint egy kismacska.

Alex betakarta, és mellé ült, az ágy szélére.

– Tudom. Én is rohadtul érzem magam.

– Olyan, mintha Isten engem büntetne.

– Ugyan már! Sonja, hogy mondhatasz ilyen sületlenséget?

– Miért, akkor mi értelme volt a halálának? Még csak nem is volt öreg. Miért kellett ennek így történnie?

– Nem tudom. A halálnak ritkán van értelme. De a nagyi talán így tudatta veled, hogy felnőtél, és ezzel ő befejezte idelent a feladatát.

Sonja szemét elfutották a könnyek.

– Felnőttem? Húszévesen? Szerinted így néz ki egy normális felnőtt?

Alex elmosolyodott, és megcirógatta a lány dühös arcát.

– Hát, igen, szerintem határozottan úgy festesz, mint egy felnőtt nő. Normálisnak, mondjuk, nem mondanálak.

Sonja a könnyein át elnevette magát.

– Jaj, Alex, én tényleg rettenetesen érzem magam. Miért nem tudsz csak egyszer az életben komolyan venni?

– Szerinted miért ülök itt?

– Tudod, azt mondogatom magamnak, hogy a nagyi már jó helyen van, mégis szorít a szívem, és annyira fáj a halála, hogy úgy érzem, nem bírom tovább. Először apa, aztán anya, majd

Lucas és most a nagyi. Nincs tovább. Egyszerűen eljött az a pont, aminél többet már nem viselek el.

Alex átölelte a húga vállát, és felsóhajtott.

– Ezt is túl fogjuk élni! Kéz a kézben, vállvetve, együtt megyünk tovább, és bármit is hoz az élet, kibírjuk, mert együtt vagyunk! Csak erre gondolj! Mi, Sommerlandek kemények vagyunk, mint az acél, és sosem hagyjuk egymást cserben! Megértetted?

A lány haloványan elmosolyodott.

– Igen.

– A nagyira pedig ne úgy gondolj, ahogy ma láttad!

Sonja szürke szemében szomorú fények táncoltak.

– Hát? Akkor hogy gondoljak rá? Reggel még élt, most pedig... Soha többé nem néz rám, és nem szól hozzám. A teste kihűlt, a szíve nem ver többé. Azon töprengök, vajon hol lehet most a lelke?

– Hol lenne? A papával van végre. Kéz a kézben sétálnak, virágokat szednek az erdőben, és újra fiatalok. Szerelmesek, boldogok, egészségesek és vidámak. Mi rossz van ebben?

– Gondolod, hogy újra fiatalok lettek?

– Miért, szerinted odaát mindenki nyugdíjas marad?

Sonja megvonta a vállát.

– Nem tudom. De akkor hogy ismeri meg majd anya a nagyit?

– Hát, úgy, hogy nem hülye. Ezerszer látta már fotókon a saját anyját, tudja, milyen volt fiatalon. És ha mégsem tudná, a lelke akkor is felismerné, ahogy mindenki mást. Hidd el, a nagyit sokan várták már odaát. Ő pedig most boldog, hogy ennyi év után viszontláthatja a szeretteit.

– Tényleg?

– Tényleg.

Sonja némán gubbasztott az ágyon.

Alex megcirógatta az arcát.

– Min töprengsz, hmm?

– Nem töprengek. Szorongok.

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Miért?

– Te sosem félsz a haláltól, Alex?

– Nem.

– Miért nem?

– Nem tudom. Mert semmi értelme ezen rágódni. Neked miért jár ilyen sötét dolgokon az eszed? Ennyi idősen a pasikról kéne ábrándoznod. Na jó, persze csak mértéktel.

– Mert annyira szeretted az exeimet...

– Idiótákkal jártál, Sonja, csak azért. Semmi bajom nincs azzal, ha szerelmes vagy, és fiúkkal randizol. Az viszont aggaszt, hogy állandóan a halálon töröd a fejed. Tudom, hogy anya és apa miatt van ez így..., de akkor is. Fiatal vagy, nem szabad ezzel foglalkoznod.

– Nem szándékosan gondolok erre. Egyszerűen csak eszembe jut, és nyomaszt az, hogy egyszer, ha tetszik, ha nem, el kell mennem innen. Most pedig, látva a nagy halálát, egyenesen sokkot kaptam.

– De miért? Mitől félsz ennyire?

– Attól, hogy a halál után nincs semmi.

Alex felsóhajtott.

– Sonja... Hisz egész életedben templomba jártál. Angyalmániád van. Színes álmaid vannak. Sőt, az előző életeredől álmodsz... Olyan dalszövegeket írsz, hogy az emberek

arról suttognak, odafentről diktálják neked. És ezek után még kételedsz a túlvilág létezésében?

– A sötétségtől félek, Alex! Attól rettegek, hogy ha meghalok, egyszerűen beleveszek a sötétségbe. Érted? Nem leszek többé, nem fogok érezni, látni, hallani, elvesztem az emlékeimet, az érzéseimet... Megszűnök létezni, és semmivé válok.

– Nagyon aggasztó a szöveged.

– Úgy gondolod?

– Aha...

– Miért, te sosem féltél ettől?

– Nem.

– Hát akkor mitől félsz?

– Hogy a kishúgom flúgos – mormogta Alex. – Gyere, együnk egy kicsit! Cefreszagú a leheleted.

– Bájós lehetek.

– Az vagy. Csak ne gondold többé ilyen szörnyűségekre, jó?

– De Alex...

– Megígéred?

– Persze.

– Ha pedig mégis rád törnek a rossz gondolatok, szólj nekem!

– Az éjszaka közepén?

– Akkor.

– Ébresszelek fel?

– Igen. Bármikor. Tudni akarok róla, ha nem vagy jól.

Sonja a kötött zoknija végét csavargatta.

– Alex... nem akarom, hogy azt gondold, azért, mert a nagy meghalt, ezek után én...

– Be se fejezd! – mordult fel a férfi. – Holnap áthozom a gitárod, és még amire szükséged van. Meglátod majd, a zene

segít! Jót fog tenni, ha játszol.

– És a nagyival mi lesz?

– Mindent elintéztek. Ne gondoldj erre! Ő már nincs itt. Érted? Odafent van, anyáékkal és a papával. A temetés nem más, mint egy utolsó ünnepség – nekünk... Ő nem lesz ott. Ez csak a mi lelkünknek kell, hogy képesek legyünk elengedni őt. Rendben? Együtt szépen végig fogjuk csinálni.

– Anya temetésén is rosszul voltam...

– Most nem leszel. Vigyázok rád. Kapsz valami nyugidrazsét a szertartás idejére! Holnap felíratom a dokival.

– És aztán?

– Aztán kitaláljuk, hogy mi legyen. Arra gondoltam, beépíttetem a bár tetejét, hogy több helyünk legyen, és akkor a fiúk is nyugiban itt alhatnak, ha hosszabbra nyúlik egy-egy koncertünk, és te is kapsz egy saját lakrészt. Mit szólsz?

– Claire utálja, hogy itt vagyok.

– Claire tudja, hogy fontos vagy nekem.

– És mi lesz a házzal meg a mama cuccaival?

Alex lehajtotta a fejét, fekete tincsei az arcába hullottak.

– Nem tudom. Majd áthívjuk a mama barátnőit, és megbeszéljük velük. Hidd el, mindenben segíteni fognak!

Sonja kimerülten ücsörgött az ágy szélén. A szeme vörös volt a sírástól, hosszú haja kuszán terült szét a hátán. Fázósan húzta össze magán a pulcsiját, és a padlóra meredt.

Alex ráterítette az ágy végében lévő kockás plédet.

– Gyere! Claire összeütött egy kis vacsorát. Eszel, aztán alszol egy nagyot, és holnap minden sokkal könnyebb lesz!

Sonja csendben követte a bátyját, majd a verandán megterített asztalhoz ült. Claire sajtos melegszendvicset és

mézes-citromos teát tett eléjük, ám Sonja nem nyúlt az ételhez. Búskomoran meredt az asztalra, majd lassan a bátyja felé fordult.

– De, ugye, nem égetteted el?

Alex félrenyelte a teáját.

– Tessék?

– Hát, tudod... a nagyit.

– Jézusom! – pattant fel Claire az asztalról. – Muszáj ezt pont itt megbeszélgetek?

A konyhába sietett, és ingerülten csapkodva mosogatni kezdett. Szőke tincseit egy csattal a feje tetejére tűzte, és boszúsúan gondolt arra, hogy hiába szabadult meg Alex barátaitól, akik hetekig tanyáztak náluk, most a férfi depressziós hűgát kerülgetheti.

Igaz, meghalt a nagyanyjuk, de akkor is, egy nagyszülő elvesztésébe azért nem kéne senkinek sem belerokkannia – gondolta magában. – És különben is, Sonja már húszéves, felnőtt ember. Miért nem sír a barátnőinél? Miért kell pont itt lennie?

Eközben a testvérpár halkán beszélgetett az asztalnál. Pontosabban Alex beszélt, Sonja pedig megtörten hallgatta, majd a bátyjához bújt és a vállára hajtotta a fejét.

Claire felsóhajtott a konyhában, és a mosogatónak dőlt. A pillantása találkozott Alexével, de nem merte kimutatni a nemtetszését, bármennyire is elege volt. Mindig is érezte, hogy Alex és Sonja között sokkal erősebb kötődés van, mint általában a testvérek között, és hogy a múltjuk talán nem csak szokásos gyermekkori élményeket, de súlyos titkokat is rejt. Bántotta ez, hiszen szerelmes volt a férfibá, és gyűlölte, hogy osztozkodnia kell rajta.

Alex egy jól menő bárt üzemeltetett, amely telházszal robbogott a megnyitása óta. A kocsmá az erdő mélyén volt, egy mesés szep tó partján, a város szélén. A földet évekkal korábban természetvédelmi területnek nyilvánították, így nem kellett attól tartani, hogy a közelben építkezések zavarnák meg az erdő háborítatlan csendjét.

Alex azonban nemcsak bártulajdonos, de remek zenész is volt. Bandájával a White Nights-al a középiskola óta együtt zenéltek, és mostanra jókora rajongótábor tudhattak a magukénak, így minden hétvégén telházsz koncerteket adtak. Idővel Sonját is bevették az együttesbe, aki gyönyörűen énekelt, és a bátyjához hasonlóan remekül gitározott.

Claire groupie volt, egy buli után csapódott a társasághoz, majd egy alkoholmámoros éjszaka után Alex ágyában kötött ki. Szerencséje volt, mert a férfinak a csípős nyelve ellenére megtetszett a csinos, szőke lány, és egyre sűrűbben hívta meg magához. A baj csak az volt, hogy a bár mögötti kis lakás kész átjáróház lett. Sosem lehetett tudni, ki esik épp be az ajtón, és meddig szándékozik Alexnél tanyázni. Claire dühös volt ezért. Szeretett volna kettesben lenni a férfival, romantikus ebédeket készíteni, a csillagokat lesni, de úgy tűnt, Alexnek erre sem energiája, sem kedve nem volt, ráadásul az élete sem úgy alakult, hogy mindez beleférjen a rohanó mindennapjaiba.

– Rosszul érzed magad? – kérdezte Alex a hűgától.

Claire az égnek emelte a tekintetét.

Hát persze, hogy rosszul érzi magát. Talán olvass neki egy kis mesét, Alex. Szegény kicsi Sonjácskának... – azzal felkapott egy sörösüveget, és tüntetően kivonult a teraszra.

– Csak sajnálom a nagyit. Vagyis magamat, hogy nélküle kell

élnem... De jól leszek, nem kell miattam aggódnod! – mondta halkán Sonja. – Menj inkább Claire után! Nem akarok belerondítani a kapcsolatodokba.

Alex felsóhajtott.

– Claire túl sokat hisztizik újabban. A nagyfi néhány órája halt meg. Nem tudom, mit képzelsz. Jobban jár, ha most nem megyek utána... No, gyere, fekjedj le! Szeretném látni, hogy tényleg rendben vagy.

A szobába kísértette a hűgát, majd miután a lány ágyba bújt, betakarta.

– El fogsz tudni aludni?

Sonja bólintott, de az arca sápadtabb volt, mint valaha.

– Túl leszünk ezen is... – mormogta Alex. – Csak erre gondoldj, rendben? Minden nappal könnyebb lesz, hidd el nekem! Ma még nyomorultul érezzük magunkat, de egy hét múlva már azon fogunk nevetni, hogy mennyire kiakadt a nagyfi, amikor démonoknak öltöztünk, vagy orrpiercinget csináltattunk.

Sonja reménykedve nézett rá.

– Szerinted lát minket?

Alex elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne...

